

ΠΕΡΙ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ & ΛΟΙΠΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Μετά από τόσα χρόνια στο σχολείο έχεις καταφέρει επιτέλους να μπεις στο πανεπιστήμιο “για να εξασφαλίσεις το μέλλον σου” και να “μην καταλήξεις πωλητής/-τρια σε σουπερ μάρκετ”. Κατά τη δική μας άποψη, το πανεπιστήμιο παρουσιάζεται σαν αυτό το σκαλοπάτι που θα σε πάει ψηλότερα και θα σε μετατρέψει σε κάποιου είδους “άνωτερο” εργαζόμενο, γιατί ο διαχωρισμός των εργαζομένων σε κατώτερους/άνωτερους συμφέρει αυτούς που τους πληρώνουν. Τους συμφέρει γιατί οι εργαζόμενοι που πιστεύουν σ αυτούς τους διαχωρισμούς δεν αγωνίζονται όλοι μαζί.

Εμείς αντίθετα, πιστεύουμε ότι υπάρχουν δύο πόλοι: οι εργαζόμενοι/ες και τα αφεντικά. Αυτοί δεν είναι διαχωρισμένοι, γιατί η καθεμία από εμάς μπορεί να λειτουργεί μια στιγμή ανταγωνιστικά προς το κεφάλαιο (για παράδειγμα να απεργεί), ενώ την άλλη στιγμή υπέρ της αναπαραγωγής του (για παράδειγμα να εργάζεται εντατικά για να πιάσει μια εταιρεία τους στόχους της), αλλά αλληλεπιδρούν και συγκροτούν μια σχέση. Για να εμποδίσουμε την υποβάθμιση των ζώων μας (την μείωση των μισθών, τις περικοπές συγγραμμάτων, την επιβολή φόρων κτλ) δεν χωράνε ατομικές ή συντεχνιακές λύσεις (ιαθώς το όνειρο μιας ζωής μηχανικού με καριέρα θρυμματίζεται μπροστά στην όλο και βαθύτερη καπιταλιστική αναδιάρθρωση). Μόνος δρόμος είναι η καταστροφή αυτής της σχέσης, μέσα από συλλογικούς κοινωνικούς αγώνες.

Και μήνες στο πανεπιστήμιο μέσα στην κρίση. Οι περικοπές στους μισθούς των γονιών σου, ενδεχομένως η αδυναμία τους να συντηρήσουν τις σπουδές σου, συνοδεύονται από την μείωση των παροχών και μέσα στο πανεπιστήμιο. Παροχές όπως τα δωρεάν συγγράμματα τα οποία έχουν μειωθεί και πλέον δεν θα διατίθενται, όπως η στέγαση στις εστίες, η σίτιση στη λέσχη που θα επιτρέπεται πλέον για μια μερίδα φοιτητών/τριων και η απαγόρευση της πρόσβασης στο πανεπιστήμιο με κλειδωμένες σχολές τις ώρες που δε γίνονται μαθήματα. Πράγματα μέχρι χθές αυτονόητα για τον καθένα και καθεμία από εμάς. Στις περικοπές όμως συμπεριλαμβάνονται και οι εργαζόμενοι του πανεπιστημίου. Ίσως να πρόσεξες ότι το πανεπιστήμιο “βρωμάει”. Είναι γιατί οι καθαρίστριες, οι φύλακες, οι υδραυλικοί, έχουν να πληρωθούν 3 μήνες και βρίσκονται σε απεργία. Είναι γιατί η ίδια η καπιταλιστική οργάνωση της καθημερινής ζωής είναι που βρωμάει, και εντός αυτής βρίσκεται και το πανεπιστήμιο. Σ' αυτές τις συνθήκες λοιπόν, κι ενώ προσπαθούν να επιβάλλουν μια εντατικοποίηση και μια πίεση στους φοιτητές (“να τελειώσεις γρήγορα και με βαθμούς”), δεν μας μένει τίποτα άλλο από το να δράσουμε συλλογικά.

Όλα αυτά είναι ζητήματα τα οποία θα έπρεπε να συζητούνται από μηδενική βάση σε μια γενική συνέλευση. Τι συμβαίνει όμως στη πραγματικότητα; Γιατί δεν συζητιέται τίποτα επί της ουσίας από τα παραπάνω; Αυτό κυρίως οφείλεται στην δομή που έχει η γενική συνέλευση και η οποία αναπαράγει την διαμόρφωση συγκεκριμένων ρόλων. Αφενός το ρόλο του παραταξιακού μέντορα που τα ξέρει όλα, μιλάει 15 λεπτά χωρίς σταματημό, και που πιστεύει ότι ο “σύλλογος” πρέπει να υιοθετήσει σταθερό και στιβαρό πολιτικό πρόγραμμα, ακόμη και αν αυτό δεν προκύπτει σαν ανάγκη των συμμετεχόντων, αλλά προέρχεται από οργανώσεις εξωτερικές της συνέλευσης. Και αφετέρου τον ρόλο του ακροατή φοιτητή/τριας ο οποίος δεν ξέρει πως να συμμετέχει σε όλο αυτό και τελικά εκπροσωπείται, χωρίς να συμμετέχει έμπρακτα. Όλοι αυτοί οι ξύλινοι λόγοι και οι μεγατόνοι βαρεμάρας δημιουργούν μια αποκρουστική, μη-οικειοποίησιμη διαδικασία η οποία δεν αφήνει περιθώρια συνδιαμόρφωσης και αποκλείει αυτούς και αυτές που θέλουν να μοιραστούν τα προβλήματα τους και να δημιουργήσουν πραγματικές σχέσεις με τους συμφοιτητές τους.

Εμάς αυτοί οι ρόλοι μας κάνουν και ασφυκτιούμε και αισθανόμαστε ότι δεν μας ταιριάζουν οι γενικές συνελεύσεις-όχι όπως είναι τώρα. Στοίχημα είναι οι αληθινές, διαπροσωπικές, σταθερές σχέσεις και οι κοινότητες αγώνα με συλλογική αδιαμεσολάβητη δράση. Η δημιουργία και η έμπρακτη και ουσιαστική συμμετοχή μας σε τέτοιες κοινότητες μας φέρνουν ένα βήμα πιο κοντά στη σύγκρουση με τα προβλήματα που έχουμε μπροστά μας. Τέτοιες κοινότητες ξεπηδούν παντού γύρω μας, στις συνελεύσεις γειτονιών, στην αυτοοργάνωση στους χώρους εργασίας, στα κατειλημμένα σχολεία και αμφιθέατρα, στα στέκια και στις καταλήψεις. Μόνο μέσα σε αυτές μπορούμε να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΔΡΩΝΤΑΣ, ΣΠΛΑΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΣΗ